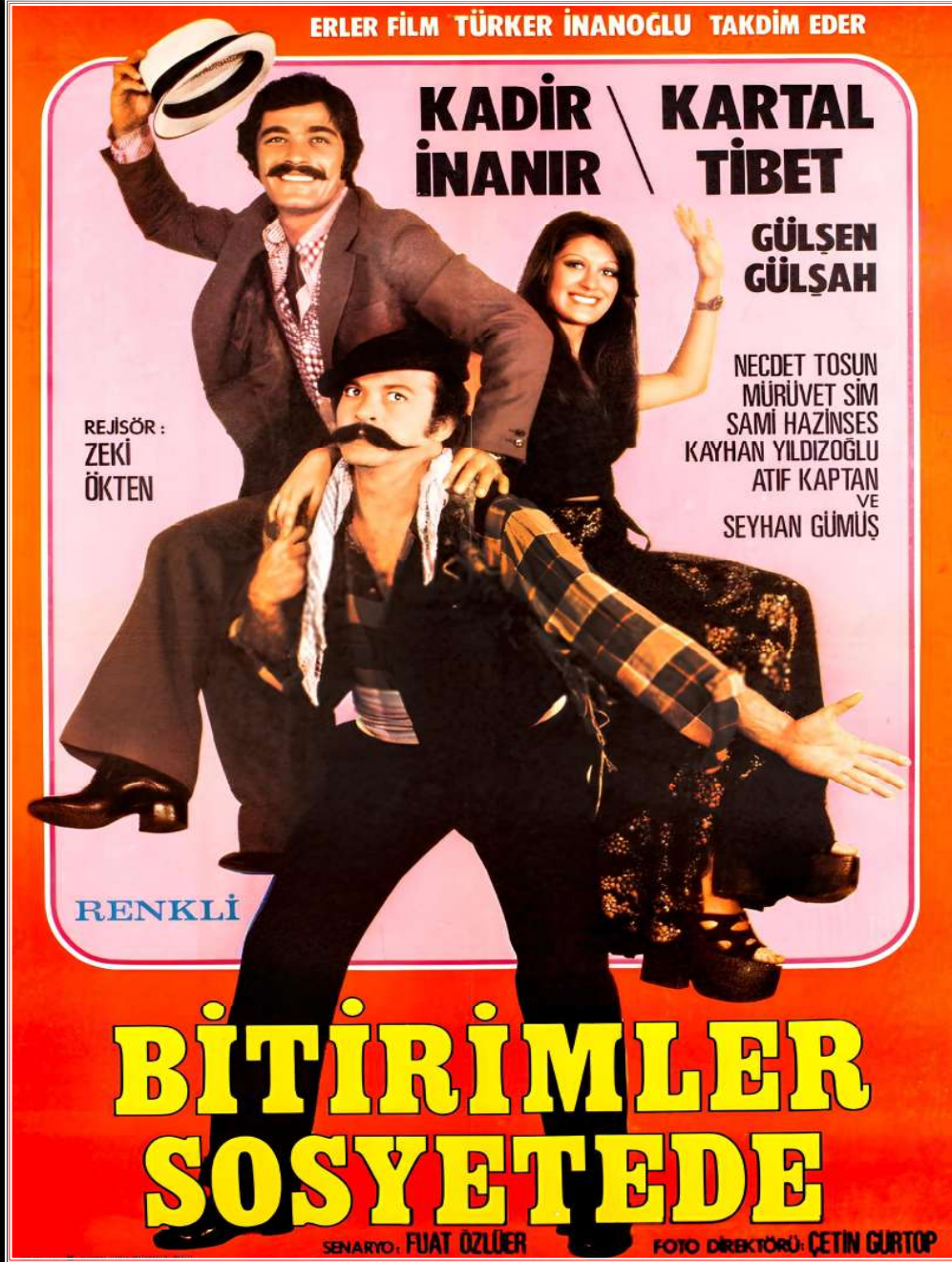

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Kâtibî ◆ M. Nihat Malko ◆ Tacettin Şimşek ◆ Ali Parlak
◆ Nurgöl Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Halil Manuş ◆ Mehmet Pektaş
◆ Kadir Köse ◆ Cihat Barış ◆ Bilal Saygılı ◆ Yemliha Gürlek ◆ Fatma Uarlar
◆ Memik Kömeki ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Salman Kapanoğlu
◆ Mehmet Mazlumî ◆ Aslan Avşarbey ◆ Durdu Güneş

89 Sayı 21 Temmuz 2025

Resmi İşler Müdürlüğü/dört-Randevunuz Var mı?

◆ Mehmet Pektaş

Necati Bey, evinin önündeki sokak lambasının tamiratı için mücadeleye devam ediyordu. Her gün gidip geldiği belediyede henüz derdini anlatacak bir muhatap bulamamıştı. Etraftan “Boş ver uğraşma” diyenler oldukça daha da hırslanıyordu. İş iyice inada binmişti.

Bir akşam yanmayan sokak lambasının karaltısında otururken elini masaya vurup ayağa fırladı:

“Bu lamba yapılacak!”

Onun bu kararlı hâli masadaki komşularını da coşturmuştu. Bir anda masadan alkış koptu. Necati alkışların etkisiyle yumruğunu havaya kaldırdı:

“Gerekirse belediye başkanına kadar çıkarım. Benim adım Necati!”

Kayınbiraderi Hasan,

“Bravo enişte!” diye bağırды. “Senin adın Necati!”

Yan komşu Süleyman da ayağa kalktı:

“Yaşa Necati Hoca! Onlar daha kimle uğraştıklarını bilmiyorlar!”

Diğer komşu Yaşar da ayaklandı:

“Bu işi çözsün çözsün sen çözersin.”

Amcaoğlu Kamil de kalktı ayağa:

“Hepimiz arkadayız. Yürü!”

Necati,

“O zaman hazır olun. Yarın hep birlikte Başkan’ın kapısına dayanacağız. Ya herro ya merro!”

“Yaşal!”

“Var ol!”

“Helal sanal!”

O da nesi? Necati omuzlardaydı. Mahalleli koşup gelmiş, gelemeyenler pencerelerden uzanmış slogan atıyordu.

“NE-CA-Tİ, NE-CA-Tİ, NE-CA-Tİ!”

Necati omuzlar üstünde evine, yatağına kadar götürüldü, üstü örtülüp ışığı söndürüldü. Kalabalık “İyi geceler, tatlı uykular! Allah rahatlık versin.” dilekleri ile dağıldı.

Necati, rüya gibi bir rüyaya dalarken yaşadıklarının rüya mı gerçek mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabah evinin önüne toplanan kalabalığın tezahüratları ile uyandı. Gençler davullar eşliğinde

“Necati Hoca oooo Necati Hoca oooo!” diye tezahürat ediyordu.

Kadınlar tencere tava çalarak bağırıyor, ihtiyarlar bastonları ile tempo tutuyordu. Necati öğretmen bir komutan edasıyla hazırlanıp halkın önüne düştü. Belediyeye vardığında ise Nasreddin Hoca’nın hesap, arkasında bir Allah’ın kulu kalmadığını gördü. “Tüm bunlar yoksa hayal miydi?” diye düşünerek girdi belediyeden.

“Bu yola tek çıktım, tek devam ederim.” diyerek teselli etti kendini.

Doğruca başkanın makam katına çıktı. Kimseye

bir şey sormayınca işler daha hızlı ilerliyordu. Şimdiye kadar edindiği en büyük tecrübelerden birisi buydu. Yine kimseye bir şey demeden sekreterin önünden geçip makama doğru gitti. Tam kapıya uzanmıştı ki bir el koluna yapıştı:

“Hop! Dur bakalım, nereye?”

“Başkan’la görüşeceğim.” dedi Necati.

Sekreter hemen devreye girdi:

“Aa olur mu öyle pat diye girmek? Kimsiniz ne-cisiniz?”

Necati, gayet kendinden emin şekilde cevap verdi:

“Kim olacağım, vatandaşım!”

Sekreter:

“Randevunuz var mı?”

“Hayır.”

“Bir ünvanınız var mı?”

“Yok.”

“Şirketiniz falan?”

“Yok.”

“Siyasi bir kimliğiniz?”

“O da yok?”

Sekreter, Necati’nin cüretine şaşırmıştı:

“Yani bildiğimiz düz vatandaş mısınız?”

“Düz, dümdüz vatandaşım.” dedi Necati.

Sekreter kestirip attı:

“Vatandaşları Başkan’la görüştürmüyoruz.”

Necati öfkesini kontrol etmeye çalıştı:

“Ne demek vatandaşları Başkan’la görüştürmüyoruz? Başkan bu koltukta oturuyorsa vatandaş sayesinde... Biz olmasak o, koltukta oturabilir mi?”

Sekreter:

“Tamam işte kendi ağzınla söyledin amca. Sen vatandaş olarak oyunu verdin, Başkan’ı koltuğa oturtun, görevin bitti. Bundan sonra Başkan’ın seninle işi olmaz.”

“Başkan’ın benimle işi olmaz ama benim onunla işim var.”

“Amcacığım neden anlamıyorsun Başkan vatandaşla görüşmez.”

Necati, sekterin karşısındaki koltuğa çöktü:

“Başkan’la görüşmeden şuradan şuraya gitmem.”

Biraz önce Necati’nin koluna yapışan adam araya girdi:

“Aylin Hanım, sevaptır kırma amcayı araya bir randevu sıkıştırıver.”

Sekreter üfleyp püfleyleyerek bilgisayarı karıştırdı. Bir not kâğıdına randevu bilgilerini yazıp Necati’nin eline tutuşturdu:

“Amca sakın tarihi kaçırma. Verebileceğim en erken tarihe verdim randevunu. Bir daha veremem ona göre.”

“Çok teşekkür ederim. Tam dakikası dakikasına

burada olurum.”

“Yarım saat önce burada ol.”

“Bir saat önce gelirim, sabahtan gelirim, hatta burada yatarım.”

Necati, hedefine çok yaklaştığını hissediyordu.

“Aferin oğlum, direndin kazandın!” dedi içinden. Merdivenleri koşarak indi, evine âdeta uçarak geldi.

Eşi Fikriye Hanım, onun bu hâlini görünce sormadan edemedi:

“Hayırdır Necati, yoksa yapılıyor mu sokak lambası?”

“Başkan’dan randevu aldım, bu iş tamam.” dedi Necati elindeki kâğıdı göstererek.

Fikriye Hanım’ın da yüzü güldü:

“Başaracağını biliyordum.” dedi.

Bu sırada sokakta yeniden tezahürat başlamıştı. Necati halkı gururla selamlarken amcaoğlu Kamil hemen yanı başında bitti:

“Randevuyu ne zamana aldın Necati? O gün tüm mahalle birlikte gidip seni belediyenin önünde destekleyelim.”

Necati o ana kadar bakmadığı not kâğıdını açıp yazılanları kekeleyerek okudu:

“14 Ekim 2037 Çarşamba, saat: 16:55.”

Kalabalık kahkahalarla gülmeye başlayınca Necati çareyi eve girip kapıyı kapatmakta buldu. Fikriye Hanım, eşinin yanına sokulup sesinin en şefkatli tonuyla,

“Gel gidelim buradan Necati. Memlekete dönmek bize iyi gelmedi.” dedi.

Necati, bir anda doğruldu, gözlerinden ateş çıkıyordu âdeta:

“Ölmek var dönmek yok!” dedi. “Ne yapıp edip Başkan’la görüşeceğim.”

Ertesi gün sabahtan belediyenin önüne gidip pusuya yattı. Planı hazırdı. Başkan’ın arabası gelince kendini arabanın önünü atacaktı. Nasıl olsa derdini anlatacak bir fırsat olurdu. Birkaç saat sonra binada bir hareketlenme oldu. Necati, kapıdaki güvenliklerin kendi aralarında “Başkan geliyor.” diye konuştuklarını duydu. Pusuya yattı. Belediyenin önüne yaklaşan siyah renkli lüks Mercedes’i görünce kendini yola attı. Araba iyice yavaşlamıştı ama yine de frene basmak zorunda kaldı.

“Başkan’ım lütfen beni dinleyin!” dedi Necati yattığı yerden.

Arabadan birkaç kafa çıkmıştı. Şoför,

“Ne Başkan’ı kardeşim? Bu makam aracı Başkan Yardımcısı Nizam Bey’in odacı vekili yardımcısının evrak taşıma operatörüne ait. Çekil önümüzden.”

Necati, üstünü başını çırpıp ayağa kalkarken,

“Peki başkanın makam aracı nerede?” diye sordu.

Şoför arkadaki ucu bucağı görünmeyen lüks araç konvoyunu gösterdi.

“Vay anam vay!” dedi Necati kendi kendine.

Pes etmek yoktu. Hemen başka bir arabanın önüne geçti.

“Başkan’ın arabası bu mu?” diye sordu.

Ön koltukta oturan pala bıyık cevapladı:

“Getir Götür İşleri Daire Başkanı Mehmet Bey’in özerk büro müdür yardımcısının dayısının oğlunun damadına ait bu araç.”

“Ya arkadaki?”

“O araç da Belediyeden İhale Alanları Koruma ve Kollama Vakfı’nın çaycısına tahsisli...”

“Onun arkasındaki?”

“Böyle arkaya doğru on araç Başkan’ın hanımının kuzeninin gün arkadaşları...”

“Sonrakiler?”

“Başkan’ın kızının kuaförünün çırağı, diyetisyenin asistanı, psikoloğunun sekteri, ilkokul arkadaşları diye gidiyor.”

“Peki Başkan’ın aracı nerede?”

“Ne bileyim kardeşim?”

Necati arkalara doğru ilerleyip bir başka aracın önüne geçti. Aracın Genel İşler Müdürü Cem Bey’in asker arkadaşının yeğenine tahsisli olduğunu öğrendi. Onu bırakıp başkasına geçti, onu da bırakıp bir başkasına... Necati konvoy boyunca sora sora ilerliyordu. Neredeyse şehrin çıkışına gelmişti. Konvoy hâlâ devam ediyordu. Sonunda makam araçlarından birinde Başkan’ın yedek ayakkabısının bir diğerinde yedek takım elbisenin, bir diğerinde ise gözlük kutusunun taşındığını öğrendi. Hedefine yaklaştığını hissediyordu. Ve mutlu son...

Başkan’ın tüm araçlardan daha lüks ve daha görkemli makam aracını bulmuştu. Makam aracı o kadar heybetliydi ki tekerlekler Necati’nin boyundan bile yüksekti. Necati az daha bu tekerleklerin arasında eziliyordu. Hemen arkadaki araçtan inen korumalar Necati’yi yaka paça kaldırdı. Necati korumaların arasında kuş gibi çırpınırken derdini anlatmaya çalışıyordu. Dev makam aracının arka penceresinden bir el uzandı. Korumalar el işaretleriyle birlikte Necati’yi bıraktılar. Necati hemen elin uzandığı tarafa koştu, kafasını yukarı kaldırıp sokak lambası için uğraştığını anlatmaya çalıştı. El içeri girdi, pencere kapandı. Makam aracı yoluna devam ederken Necati yolun kenarında kalakalmıştı. Bu sırada konvoydan bir adam koştu geldi:

“Kardeşim böyle bir şey için konvoyun önü kesilir mi?” diye çıkıştı.

“Ne yapayım kaç aydır derdimi anlatacak bir adam bulamadım.” dedi Necati.

“Tabii bulamazsın kardeşim. Sokak lambalarına biz bakmıyoruz. Büyükşehir yasası çıktıktan sonra sokak lambaları TEDAŞ’ın kontrolüne geçti.”

“Şimdi ben bunca zaman boşuna mı...” Necati, cümlesini bile tamamlamadan bayıldı.